

ЗАЈЕДНИЦА.....

ЕКСКЛУЗИВНО ИЗ АДЕЛАИДА: У ПОСЕТИ НОВОМ ПЕНЗИОНЕРСКОМ НАСЕЉУ У ОКДЕНУ

СРБИ ЈУЖНЕ АУСТРАЛИЈЕ ЗА ПРИМЕР СВИМА

УПРАВНИ ОДБОР НАСЕЉА

Управни одбор NNH чине: Ен Браун директор; Моника Белошевић председник; Милимир Тепавчевић потпредседник; Јелица Марјановић секретар; Кристина Вогрин блажник и члан одбора; Жозеф Бајер представник мађарске заједнице; Дарко Кулешко и Иванка Алимпић чланови.

Они руководе насељем - с лева: Ен Браун, Питер Гранд, Моника Белошевић, Милимир Тепавчевић и Марија Раноро

Задовољан животом у насељу: Момир Чедић

Заједнички снимак руководилица и дела особља на улазу у зграду насеља

Српско добротворно друштво Јужне Аустралије, учинило је још један потез вредан пажње и дивљења. Недавно је од мађарске заједнице са којом су 50:50, држали пензионерско насеље у Окдену, откупљена мађарска половина и сада је под српском контролом. Тај подухват није био нимало лак будући да је било и других заинтересованих клијената, али срећом да су Мађари показали разумевање и изразили жељу да управо желе свој део да продају Србима, без обзира на новчано много веће понуде. Будући да у Аделаиду већ постоји Српско пензионерско насеље у Пенингтону које су Срби изградиле предвођени покојним Владаном Танасијевићем, откуп насеља у Окдену, представља истински подвиг и школски пример остатку српске заједнице у целој Аустралији. Био је то више него оправдан разлог да их посетимо и пробамо представити нашим читаоцима, односно широј заједници. Почећу са Norwood Nursing Home, како се иначе зове пензионерско насеље у Окдену, а наставити са Пенингтоном и разговором са релевантним особама, односно са руководиоцима, будући да оба насеља функционишу под истом управом.

До Окдена који се налази у северним предграђима Аделаида, стиже се релативно брзо. Цвркулт птица на дрвећу које својим крошњама готово мајчински грли објекат, као да даје до знања да се ту одвија динамичан и за-

Професионални кувари: Мишел Демста и Наоми Хад

нимљив живот. Прво што пада у очи јесте беспрекорна чистоћа објекта. Све напросто блиста. Директор оба центра, Ен Браун ме упознаје са његовим руководиоцем Питером Грандом и менаџером Маријом Раноро. Они су љубазни и радују се сусрету са представником српског листа. Воде ме практично од собе до собе у којима бораве већином старије и изнемогле особе које су у деветој деценији живота. Собе су веома практичне са свим потребним уређајима и додатним просторијама, купатилом, тоалетом; хотелског смештаја с тим што овде имају дигиталну телевизију на свом језику,

сувенире по жељи; има ту и икона и уметничких слика... просто омогућава се кориснику да део своје домаћинске атмосфере доживи и у овом центру. Готово са свима разговарам, питам их за здравље и услове живота у насељу, о томе како се запослено особље односи према њима и добијам, од оних који су још увек живахног духа, веома похвалне одговоре.

Поред соба, ту су и друге просторије, као што су оне за дневни боравак, трпезарије, баште препуне цвећа. О корисницима ове установе брине професионално особље - ту су лекари, медицинске сестре, кувари, особље за одржавање чистоће... све што старијим особама треба да проживе достојанствено преостали део живота.

Насеље има и своју славу која је летњи Козма и Дамјан и слави се 14. јула.

Кухиња насеља је изузетно модерна. Припремају се разноврсни оброци по потребама корисника. Насеље по свему испуњава све светске и аустралијске стандарде за овакву врсту неге за остареле особе.

Већина становника овог насеља од 40 кревета су Срби; мањи број чине Руси, Македонци, Словенци, Мађари...

Административни тим без кога се рад насеља не може замислити: Сузана Конц, Дирус Острингер и Ева Поп

Norwood Nursing Home (NNH) је основан 1988. од стране мађарске и српске добротворне организације, под Airie Property Ltd. и објекат се у почетку налазио на St George улици у Норвуду па отуда му је остало и име. Пошто је морао бити реновиран по Aged Care Act 1997. није могао да се проширује због ограниченог простора земљишта. Купљено је земљиште у Окдену и нови луксузно насеље је отворено 2002. Први директор насеља скоро 20 година била је г-ђа Хеда Леча која је помогла преселење на нову локацију.

У тренутку када је мађарска заједница одлучила да није више у стању да води рачуна о својој половини, односно од тренутка када је Hungarian Caritas Society одлучио да се концентрише на заједничке услуге, дошло је до продаје њихове половине Српском добротворном друштву. Будући да је ово насеље удаљено свега 11 километара од Пенингтона, није било проблема да се отпочне са успостављањем нове и боље услуге по стандардима који већ важе за овакву врсту неге старијих и изнемоглих.

Да ништа није препуштено случају сведочи и податак да у насељу ради 54 особа разних националности чију

већину ине Срби и Мађари. Први пројекат је био успостављање капеле. Српска црква Свети Сава са Хајдмарша, поклонила је неколико вредних икона и других религиозних предмета који су освећени заједно са осталим поклонима које су дале и друге цркве чијој вери припадају становници насеља. Освећење је обавио парох помениутог храма, протојереј-ставрофор Славко Кашиковић, али насеље редовно обилази и његов колега, протојереј-ставрофор Милорад Јовчић, парох храма Светог Саве из Вудвила.

Корисници, односно становници насеља су веома везани са својим заједницама. Тако на пример једном недељно они ручају код Hungarian Caritas Pensioner Centre. Тренутно се ради на томе да се насеље повеже са пензионерским групама на Хајдмаршу и Килкензију, као и на томе да се оснује Српска добровољна група за подршку. У плану је и посета српским школама, за почетак школској радионици коју је основао локални учитељ и уметник Златко Радован.

Општи је утисак да је ово насеље на добром путу да заједно са Пенингтоном постане нека врста сигурности и гаранције за људе који старе и желе да им животна јесен буде што лепша и комотнија.

Одлазећи од ових дивних људи, било ми је драго што сам се на лицу места могао уверити у хуманост свију оних који тамо раде, било да су запослени или добровољци. Знао сам да нису препуштени само себи. Истовремено помислих, како да и други градови у којима је српска популација много већа од оне у Аделаиду, немају овако нешто (изузетак је наравно Рути Хил у Сиднеју који има пензионерско насеље). На крају крајева сви старимо и требало би да се замислимо.

Браво за Србе Јужне Аустралије!

● У следећем броју: Пензионерско насеље у Пенингтону.

Текст и фото: Раде Берак

Дана 23. 4. 2010. године навршавају се четри тужне године откако нас је напустио наш вољени син
ГОРАН НИКОЛИЋ
тога дана 23.4. 2010. (Петак) посетићемо његов гроб на гробљу **Chettleham**, Аделаида у 1.00 после подне

Обавештавамо пријатеље да нам се придруже тога дана, хвала свима онима који су и до сада били са нама, и онима који ће и ове године бити са нама на подељеном тугу и сећање на нашег сина Горана. Драги сине твој отац, мајка, брат и твоји пријатељи чувају те у својим срцима, сећањима; ти си заувек са нама, твој дрган лик и ведри дух увек је ту.

Воле те твоји тата, мама и брат.

Љубица Богосављевић помаже Ристи Стефановић коме је преко 80 година

Капела са иконама у којој се становници насеља моле Богу